Gemeente Hoogezand-Sappemeer
T.a.v. het college van Burgemeester en wethouders
Postbus 75
9600 AB Hoogezand.

Per mail verzonden naar: gemeente@hoogezand-sappemeer.nl

Mijn kenmerk : ZW01
Betreft : Zienswijze / bezwaar sluiting naaktstrand in recreatiegebied Meerwijck te Kropswolde

Leeuwarden : 28-04-2015

Geacht college, **je suis naturiste**,

Met mijn site www.naaktstrandje.nl geef ik informatie over de openbare naaktrecreatie in Nederland. Met jaarlijks meer dan een half miljoen bezoekers is mijn site uitgegroeid tot een belangrijke informatiebron over de openbare naaktrecreatie. Naast het geven van de informatie zet ik mij ook in voor het behoud van de naaktstranden. Ook de beide naaktstranden in het recreatiegebied Meerwijck bij Kropswolde in uw gemeente Hoogezand-Sappemeer staan op mijn site vermeld. Ik heb begrepen dat u van plan bent het naaktstrand op te heffen, waardoor de provincie Groningen zijn enige officiële naaktstrand zal verliezen.

Informatie voorziening?

Op 8 april 2015 stond in het dagblad van het Noorden een artikel waarin te lezen is dat de gemeente het voornemen heeft het naaktstrand te sluiten. De ondertoon van het artikel is, dat al vaststaat dat het naaktstrand dichtgaat. Voor mij is het een groot raadsel waar deze informatie vandaan komt. Op de gemeentelijke website stond ten tijde van dit bericht geen informatie. Uit de besluitenlijst van B&W 7 april 2015 (die sinds enkele dagen op de site staat) staat het besluit genoemd, maar elke inhoud en motivering ontbreekt.

nr.	Afdeling / onderwerp	Advies / besluit
1	SECRETARIS Notulen nr. 13	De voorlopig vastgestelde notulen van de vergadering van 31 maart 2015 worden ongewijzigd vastgesteld.
2	**WONEN EN SAMENLEVING** Opheffing naaktstrand recreatiegebied Meerwijck	**Advies** De raad voor te stellen het naaktstrand in het recreatiegebied Meerwijck op te heffen. **Besluit** Het college besluit conform.

Op de mededelingen pagina (officielebekendmakingen.nl) van de gemeente is niets te vinden. Het is werkelijk te zot voor woorden dat ik op basis van een krantenartikel deze zienswijze moet schrijven om tegenwicht te bieden tegen de voorgenomen sluiting van het naaktstrand.

De gevoerde procedure rondom het voorstel het naaktstrand te sluiten voldoet niet aan de formele beginselen van behoorlijk bestuur, zoals genoemd in de Algemene wet bestuursrecht (Awb) Er is geen sprake van zorgvuldigheid en belangenafweging. Het voorgenomen besluit is niet bekend gemaakt; er is op dit moment geen enkel document voor belanghebbende beschikbaar waarin iets staat over de sluiting van het naaktstrand.

Het besluit het naaktstrand te sluiten wordt met een ander doel genomen. De gemeente wil de seksuele overlast tegengaan (Art 239 WvS) en gebruikt hier voor het artikel voor naaktrecreatie. (Art. 430a WvS).

De wet openbaarheid van bestuur (Wob) Artikel 8 is duidelijk hoe geïnformeerd moet worden:

1. *Het bestuursorgaan dat het rechtstreeks aangaat, verschaft uit eigen beweging informatie over het beleid, de voorbereiding en de uitvoering daaronder begrepen, zodra dat in het belang is van een goede en democratische bestuursvoering.*
2. *Het bestuursorgaan draagt er zorg voor dat de informatie wordt verschaft in begrijpelijke vorm, op zodanige wijze, dat belanghebbende en belangstellende burgers zoveel mogelijk worden bereikt en op zodanige tijdstippen, dat deze hun inzichten tijdig ter kennis van het bestuursorgaan kunnen brengen*

Van de naaktzwemvereniging Niets om 't Lijf in Hoogezand Sappemeer heb ik gehoord dat de gemeente hier wel gevraagd heeft of het sluiten van het naaktstrand op bezwaren zou stuiten. Een bestuurslid van de vereniging heeft, zonder overleg met bestuur en leden, aangegeven dat sluiting van het naaktstrand geen probleem zou vormen. Toch zijn er ook leden van de zwemvereniging die aangewezen zijn op het naaktstrand en bepaald niet blij zijn met de voorgenomen sluiting.

Echter de meeste bezoekers van openbare naaktstranden zijn geen lid van een naakt zwemvereniging. Ook van de 2 miljoen naaktrecreanten die Nederland telt, is slechts een klein deel lid van de Naturisten Federatie Nederland (NFN). Of de NFN ook gekend is in de besluitvorming is mij niet bekend. De gemeente had mij, via mijn site minimaal van de voorgenomen sluiting kunnen informeren.

Uit het krantenartikel blijkt dat de seksuele overlast in het recreatiegebied de gemeente stelt voor een onoplosbaar probleem. De gemeente koppelt dit probleem kennelijk aan de aanwezigheid van het naaktstrand. Het echte probleem is dat gebieden waar (te) weinig toezicht is vaak gebruikt worden als heren-ontmoetingsplek (HOP). Volgens de Stichting Platform Keelbos (Hét kennis expertise centrum van de HOP) zijn in de provincie maar liefst 15 HOP's. (http://platform-keelbos.org/forums/groningen-open-hops). Op deze site wordt ook het naaktstrand bij Meerwijck genoemd, maar de overige HOP's liggen niet bij een naaktstrand, maar veelal bij een parkeerplaats. Moeten nu ook alle parkeerterreinen gesloten worden?

Kranten artikelen suggereren dat de omgeving de overlast beu is, maar uit gesprekken met bezoekers van het naaktstrand krijg ik juist de indruk dat vooral de wijkagent hiermee bezig is en wil dat het naaktstrand dichtgaat.
Naturisten worden gelijkgesteld met seksrecreanten en veel bezoekers worden ten onrechte gevraagd zich te legitimeren. In plaats van dat de wijkagent zich rot schaamt voor het falend politietoezicht rondom het piep kleine naaktstrand, worden raadsleden in het gebied rondgeleid, met verhalen over de overlast, om zo de besluitvorming rondom de sluiting van het naaktstrand te sturen.

Over het naaktstrand

In 1984 is in het gebied een terrein vrijgegeven voor ongeklede recreatie. Dit terrein lag op geruime afstand van het textielstrand aan de Meerwijckevaart. Later (circa 2006) is het (officiële) naaktstrand verplaatst naar de oostzijde van het textielstrand.

Veel bezoekers van het oude naaktstrand waren niet tevreden met de locatie van het nieuwe naaktstrand en zijn gewoon op het oude naaktstrand gebleven. Vooral de overlast van allochtone jongeren vormde het grootste struikelblok. De gemeente pleegt nauwelijks onderhoud aan het nieuwe naaktstrand, dit in schril contrast met het naast gelegen textielstrand.

In 2013 kwam aan het gedoogbeleid op het oude naaktstrand een eind. Naaktrecreatie werd in het recreatiegebied verboden; behalve op het nieuwe naaktstrand.

Wettelijk kader

Een verbod op naaktrecreatie, kan dat zo maar?
In 2013 plaatste de gemeente borden in het gebied met de waarschuwing dat naaktrecreatie verboden is, behalve op de aangewezen plek. De tekst op het bord verwijst naar artikel 430a van het Wetboek van Strafrecht.

Erg vreemd want uit dit artikel blijkt juist dat naaktrecreatie is toegestaan op geschikte plaatsen. De tekst van artikel 430a WvS luidt als volgt:

"Hij die zich buiten een door de gemeenteraad als geschikt voor ongeklede openbare recreatie aangewezen plaats, ongekleed bevindt op of aan een voor het openbaar verkeer bestemde plaats die voor ongeklede recreatie niet geschikt is, wordt gestraft met geldboete van de eerste categorie."

De gemeente heeft geen bevoegdheid naaktrecreatie te verbieden het kan slechts plaatsen aanwijzen die geschikt zijn voor naaktrecreatie, hierover bestaat uitvoerige jurisprudentie. Uiteindelijk heeft de sluiting van het oude naaktstrand en het plaatsen van de borden geen effect gehad. De gedachte dat het met het sluiten van het kleine (nieuwe) naaktstrand het probleem wordt opgelost is een illusie.

In 2013 probeerde de gemeente Delft, ook vanwege de seksuele overlast, het naaktstrand te sluiten.
http://www.naaktstrandje.nl/zuidholland/DelftseHout/DelftseHoutBijftOpen.html
De officiële status van het naaktstrand, die achteraf niet bleek te bestaan, werd opgeheven. Goedwillende naaktrecreanten, die gebruik bleven maken van het opgeheven naaktstrand, werden direct na het genomen besluit beboet om zo een einde te maken de naaktrecreatie in de Delftse Hout. Gelukkig legde een groep vaste bezoekers zich niet neer bij de bekeuringen en gingen in verzet. Het Delftse naaktstrand lag, in tegenstelling tot de beide naaktstranden in het recreatiegebied Meerwijck, niet afgescheiden van het textielstrand. In de rechtszaak voerde het Openbaar Ministerie (OM) aan dat de locatie, die al ruim 25 jaar werd gebruikt, niet meer geschikt zou zijn voor naaktrecreatie. De seksuele overlast speelde vrijwel geen rol in het proces. Na twee rechtszaken werden alle verdachten vrijgesproken. In

de eerste rechtszaak was de rechter van mening dat het terrein alleen bij grote drukte op het aangrenzend textielstrand (meer dan 150 bezoekers) niet geschikt was voor naaktrecreatie. In de tweede rechtszaak (ECLI:NL:GHDHA:2014:2272, zie bijlage) oordeelde de rechter dat alleen als de plaats evident ongeschikt is voor naaktrecreatie er handhavend kan worden opgetreden op grond van artikel 430a WvS. Een plaats waar schaars gekleed (in badkleding) gerecreëerd wordt, is al snel geschikt naaktrecreatie.

Conclusie
De gemeente handelt **onrechtmatig** door het plaatsen van de verbodsborden.

Wat zijn de gevolgen van de sluiting van het naaktstrand?

Naturisten geven de voorkeur aan het recreëren op de officieel aangewezen naaktstranden. Op deze stranden lopen zij niet de kans te worden beboet voor naaktrecreatie en bovendien houden ze graag rekening met andere recreanten die mogelijk naaktrecreatie niet op prijs stellen. Als de gemeente het naaktstrand formeel sluit blijft dit wettelijk geschikt voor naaktrecreatie, hier tegen kan niet worden opgetreden. Niet de naaktrecreant, maar de gemeente (OM), zal duidelijk moeten maken dat plek ongeschikt is voor naaktrecreatie. Uiteraard is het ook mogelijk dat de naturisten een plaatsje zoeken op het veel beter onderhouden textielstrand. Het verspreiden van de naturisten over het gehele recreatiegebied zal mogelijk het gevolg kunnen zijn.

Kortom het sluiten van het naaktstrand zal het probleem van seksuele overlast in het gebied niet verminderen; deze perkt zich momenteel ook niet tot het nieuwe naaktstrand.

Gaat de politie de Delftse methode hanteren?

In Delft heeft de politie direct na de sluiting van het naaktstrand geprobeerd een einde te maken aan de naaktrecreatie door een bonnenregen. Twee keer is de gemeente door de rechter terug gefloten. Ik hoop dat machtsmisbruik van de politie hier uitblijft en dat zowel de gemeente als de politie de wet zal respecteren.
Mocht de gemeente behoefte hebben, ondanks de vele jurisprudentie, aan een (proef)proces zal ik mij graag laten verbaliseren.

Je suis naturiste

Hier wordt de dader niet gestraft, maar het slachtoffer. De heren zullen hier gewoon door kunnen gaan, want de politie heeft in de krant laten zetten dat zij op dit moment weinig kunnen doen qua handhaving. Ook de natuisten zullen blijven vechten voor hun vrijheid en niet toegeven de terreur van seksrecreanten.

Mijn verzoek

- Deze zienswijze op te nemen bij de ingekomen stukken voor de raadsvergadering van 18 mei.
- Het voorgenomen besluit het naaktstrand te sluiten in te trekken
  Bij handhaven van het besluit de behandeling in de gemeenteraad uit te stellen, totdat er duidelijkheid is voor de belanghebbenden over de inhoud en motivering van het besluit.
- Kennis te nemen van het wetsartikel 430a WvS en de aanwezige jurisprudentie
  Op de website www.artikel430a.nl is ook veel informatie te vinden.
- In het gebied, met name op het naaktstrand, handhavend (eventueel in samenwerking met de naturisten) op te treden tegen seksrecreanten en deze opgrond van artikel 239 WvS te beboeten.
  Het falend optreden van de politie heeft er voor gezorgd dat veel naturisten het naaktstrand niet meer bezoeken.
- De borden met een verbod op naaktrecreatie per direct te verwijden en eventueel borden te plaatsen met de tekst dat openbare seks in het gebied wordt beboet op grond van art 239 WvS.
- Het naaktstrand goed te onderhouden en zo het strand aantrekkelijk te houden voor de naaktrecreanten. Het gebied van het naaktstrand opener te maken en zo seksrecreanten te ontmoedigen.

Graag ontvang ik een ontvangstbevestiging van deze brief.

Met vriendelijke groet,

Dhr. Tjipke Tasma
Andringastate 38
8926 LP Leeuwarden

E-mail: info@naaktstrandje.nl

Bijlage ECLI:NL:GHDHA:2014:2272

ECLI:NL:GHDHA:2014:2272

Instantie	Gerechtshof Den Haag
Datum uitspraak	11-07-2014
Datum publicatie	11-07-2014
Zaaknummer	22-000653-14
Rechtsgebieden	Strafrecht
Bijzondere kenmerken	Hoger beroep
Inhoudsindicatie	artikel 430a Wetboek van Strafrecht. Naaktrecreatie. Beoordeling bestanddeel 'een voor het openbaar verkeer bestemde plaats die voor ongeklede recreatie niet geschikt is'. Onvoldoende bewijs dat de plaats waar de verdachte zich op de ten laste gelegde datum bevond, niet geschikt was voor ongeklede recreatie, als bedoeld in artikel 430a Sr. Vrijspraak.
Vindplaatsen	Rechtspraak.nl NJFS 2014/197 SR-Updates.nl 2014-0316

Uitspraak

Rolnummer: 22-000653-14

Parketnummer: 96-218679-13

Datum uitspraak: 11 juli 2014

TEGENSPRAAK

Gerechtshof Den Haag

meervoudige kamer voor strafzaken

Arrest

gewezen op het hoger beroep tegen het vonnis van de kantonrechter in de rechtbank Den Haag van

28 januari 2014 in de strafzaak tegen de verdachte:

[naam verdachte]

geboren op [datum] te [plaats]

Onderzoek van de zaak

Dit arrest is gewezen naar aanleiding van het onderzoek op de terechtzitting in eerste aanleg en het onderzoek op de terechtzitting in hoger beroep van dit hof van 27 juni 2014.

Het hof heeft kennisgenomen van de vordering van de advocaat-generaal en van hetgeen door en namens de verdachte naar voren is gebracht.

Procesgang

In eerste aanleg is de verdachte ter zake van het ten laste gelegde veroordeeld tot een geldboete van € 90,-, subsidiair 1 dag hechtenis.

Namens de verdachte is tegen het vonnis hoger beroep ingesteld.

Tenlastelegging

Aan de verdachte is ten laste gelegd dat:

hij, op of omstreeks 8 juli 2013, te Delft, zich ongekleed heeft bevonden buiten een door de gemeenteraad van die gemeente als geschikt voor ongeklede openbare recreatie aangewezen plaats, te weten op of aan het Strandpad, zijnde een voor het openbaar verkeer bestemde plaats, die niet voor ongeklede recreatie geschikt was.

Het vonnis waarvan beroep

Het vonnis waarvan beroep kan niet in stand blijven, omdat het hof zich daarmee niet verenigt.

Inleiding

Deze zaak betreft ongeklede recreatie in natuur- en recreatiegebied de Delftse Hout. Gedurende vele jaren was een gedeelte van het in de Delftse Hout gelegen strand aangewezen als voor naaktrecreatie geschikte plaats. Na 18 april 2013 is van een dergelijke aanwijzing geen sprake meer. Rond het strand prijken inmiddels borden met daarop de tekst "naaktstrand opgeheven". Desalniettemin is het voormalige naaktstrand ook na 18 april 2013 in gebruik gebleven bij naaktrecreanten. De politie – kennelijk van mening dat het bewuste strandje voor ongeklede recreatie niet langer geschikt is – heeft in de maanden juli en augustus 2013 handhavend opgetreden. De onderhavige zaak is daarvan het gevolg.

Standpunten procespartijen

Het Openbaar Ministerie is de mening toegedaan dat het voormalige naaktstrand voor ongeklede recreatie niet geschikt is en heeft gevorderd dat het gerechtshof de verdachte zal veroordelen tot een geldboete van € 90,-, subsidiair één dag vervangende hechtenis.

De verdediging heeft betoogd dat geen redelijk handelend officier van justitie in de onderhavige zaak heeft kunnen oordelen dat met vervolging enig door strafrechtelijke handhaving beschermd belang als bedoeld in artikel 430a Wetboek van Strafrecht (Sr) gediend kan zijn en dat dientengevolge het Openbaar Ministerie niet-ontvankelijk dient te worden verklaard in de vervolging van de verdachte. Subsidiair heeft de verdediging bepleit dat de wetsgeschiedenis alsmede alle feiten en omstandigheden van deze zaak tot het oordeel dienen te leiden dat aan het bestanddeel 'een voor het openbaar verkeer bestemde plaats die voor ongeklede recreatie niet geschikt is' niet wordt voldaan.

Beoordeling ontvankelijkheid Openbaar Ministerie

In art. 167, eerste lid, Wetboek van Strafvordering (Sv) is aan het Openbaar Ministerie de bevoegdheid toegekend zelfstandig te beslissen of vervolging moet plaatsvinden. De beslissing om tot vervolging over te gaan leent zich slechts in zeer beperkte mate voor een inhoudelijke rechterlijke toetsing. Slechts in uitzonderlijke gevallen is plaats voor een niet-ontvankelijkverklaring van het Openbaar Ministerie in de vervolging op de grond dat het instellen of voortzetten van die vervolging onverenigbaar is met beginselen van een goede procesorde, voor zover hier van belang met het beginsel van een redelijke en billijke belangenafweging, om de reden dat geen redelijk handelend lid van het Openbaar Ministerie heeft kunnen oordelen dat met de vervolging enig door strafrechtelijke handhaving beschermd belang gediend kan zijn (vgl. HR 6 november 2012, ECLI:NL:HR:2012:BX4280).

Naar het oordeel van het hof heeft de verdediging niet aannemelijk gemaakt en is ook overigens niet gebleken dat het beginsel van een redelijke en billijke belangenafweging is geschonden. Het Openbaar Ministerie is ontvankelijk in de vervolging.

Inhoudelijke beoordeling

Artikel 430a Sr luidt: "Hij die zich buiten een door de gemeenteraad als geschikt voor ongeklede openbare recreatie aangewezen plaats, ongekleed bevindt op of aan een voor het openbaar

verkeer bestemde plaats die voor ongeklede recreatie niet geschikt is, wordt gestraft met geldboete van de eerste categorie."

Ongeklede recreatie is dus niet slechts toegestaan op door de gemeenteraad daartoe aangewezen plaatsen. Een amendement van het kamerlid Schutte, waarmee deze beoogde uitsluitend aan de gemeenteraad de bevoegdheid toe te kennen vast te stellen welke plaatsen voor ongeklede recreatie geschikt zijn en ongeklede recreatie buiten die aangewezen plaatsen strafbaar te stellen[1] werd door de minister van Justitie ontraden[2] en kreeg geen meerderheid in de Tweede Kamer.

Vast staat dat de plaats waar de verdachte in de onderhavige zaak is aangetroffen, op dat moment niet een door de gemeenteraad als geschikt voor ongeklede recreatie aangewezen plaats was. Evenmin staat ter discussie dat de verdachte op de ten laste gelegde datum zich ongekleed op of aan een voor het openbaar verkeer bestemde plaats bevond. Waar wel verschil van mening over bestaat is of die plaats op dat moment voor ongeklede recreatie geschikt was.

De wetgever heeft de term "niet geschikt" niet nader ingevuld. Het is – zo blijkt uit de wetsgeschiedenis – de uitdrukkelijke bedoeling van de wetgever geweest de beoordeling welke plaats wel en welke plaats niet geschikt is in concrete zaken aan de rechter te laten. De minister van Justitie zei hierover: "Het begrip 'geschikte plaats' is dus niet alleen afhankelijk van de lokale omstandigheden, maar kan in de tijd evolueren. Het kan zelfs afhankelijk zijn van het tijdstip van de dag."[3] De minister van Justitie zag geen bewijsproblemen bij die beoordeling door de rechter. Daarnaar gevraagd, merkte hij op: "Ik verwacht geen moeilijkheden om het bewijs te leveren, want het gaat om de vraag of een voor het openbaar verkeer bestemde plaats al dan niet geschikt is voor ongeklede recreatie. Dat is geen kwestie van bewijzen, dat is uiteindelijk een kwestie van appreciatie door de rechter zelf."[4]

Die rechter ziet zich in de onderhavige zaak geconfronteerd met een door de wetgever geformuleerde open norm waarover in essentie niet veel meer is gezegd dan: "Slechts indien de aard van de plaats of de omstandigheden zo zijn, dat in redelijkheid niet meer kan worden gesproken van geschiktheid, blijft het feit een zekere mate van strafwaardigheid behouden."[5]

Verdediging en Openbaar Ministerie hebben eendrachtig betoogd dat de kantonrechter bij de beoordeling van de geschiktheid van de betreffende plaats voor ongeklede recreatie ten onrechte een getalsmatige norm heeft gehanteerd. Voor zover het vonnis van de kantonrechter inderdaad zo moet worden begrepen dat deze heeft geoordeeld dat de betreffende plaats in beginsel geschikt is voor naaktrecreatie, maar bij aanwezigheid van meer dan 150 geklede recreanten die geschiktheid verliest, is daarmee naar het oordeel van het hof een uit het oogpunt van rechtszekerheid niet wenselijke en in de praktijk niet hanteerbare norm in het leven geroepen.

Dit brengt het hof tot de juridische kern van deze zaak: de wetgever heeft gekozen voor een open norm die bij overtreding ervan kan leiden tot strafvervolging. Maar wil een dergelijke norm een persoon kunnen worden tegengeworpen, moet wel duidelijk zijn wat deze inhoudt. Omwille van die duidelijkheid dient naar het oordeel van het hof de wetgever in de hiervoor aangehaalde zinsnede "in redelijkheid niet meer kan worden gesproken van geschiktheid" aldus te worden begrepen, dat alleen in die gevallen waarin een voor het openbaar verkeer bestemde plaats evident niet voor ongeklede recreatie geschikt is, van overtreding van het bepaalde in artikel 430a Sr sprake kan zijn. "Evident niet geschikt" betekent in dit verband dat objectief oordelende en redelijk denkende mensen over die niet-geschiktheid in een concreet geval redelijkerwijze niet van mening kunnen verschillen.

Tot een nadere precisering van voornoemde norm komt het hof niet. Al zal dit wellicht bij een of meer (proces)partijen tot teleurstelling leiden, verdere invulling van de wettelijke norm gaat in dit geval de rechtsvormende taak van de rechter te boven. Het is niet aan de rechter duidelijke wetten te maken of wetten duidelijk te maken; dat is uitdrukkelijk een taak van de wetgever.

Terug naar de concrete feiten en omstandigheden van de voorliggende zaak. Het hof stelt voorop dat een voor strandrecreatie en dus voor schaars gekleed recreëren geschikte en bestemde op of aan de openbare weg gelegen plaats gelet op dat gebruik en die bestemming niet per definitie kan worden aangemerkt als evident niet geschikt voor ongeklede recreatie. In dat kader bezien, brengen de specifieke feiten en omstandigheden van deze zaak zoals die volgen uit het procesdossier alsmede uit het verhandelde ter terechtzitting, het hof tot de conclusie dat onvoldoende bewijs bestaat dat de plaats waar de verdachte zich op de ten laste gelegde datum bevond, niet geschikt was voor ongeklede recreatie, als bedoeld in artikel 430a Sr. De verdachte dient daarom van het ten laste gelegde te worden vrijgesproken.

BESLISSING

Het hof:

vernietigt het vonnis waarvan beroep en doet opnieuw recht:

vernietigt de eerder uitgevaardigde strafbeschikking;

verklaart niet bewezen dat de verdachte het ten laste gelegde heeft begaan en spreekt de verdachte daarvan vrij.

Dit arrest is gewezen door mr. M.M. van der Nat, mr. J.W. Klein Wolterink en mr. N. Zandbergen, in bijzijn van de griffier mr. M.J. den Haan.

Het is uitgesproken op de openbare terechtzitting van het hof van 11 juli 2014.

Mr. N. Zandbergen is buiten staat dit arrest te ondertekenen.

---

[1] *Kamerstukken II* 1983/84, 15836, nr. 25

[2] *Handelingen II* 1984/85, 15, p. 927

[3] *Handelingen II* 1984/85, 12, p. 719

[4] *Handelingen II* 1984/85, 15, p. 927

[5] *Kamerstukken II* 1983/84, 15836, nr. 9, p. 5